

delser for Højesteret og fået tilladelse i 4 af disse sager og afslag i ét tilfælde.

Domfældte har søgt om tilladelse i 48 sager og fået tilladelse i 7 kæresager og afslag i 41.

Det vil sige: I den nævnte 3-års-periode har anklagemyndigheden af 90 ansøgninger fået tilladelse i 89 (88) tilfælde, og domfældte har af i alt 357 ansøgninger fået tilladelse i 52 tilfælde.

4. Vurdering af den nugældende ordning

Den nuværende ordning fører til den helt besynderlige situation, at administrationen ikke blot giver sig selv de efter loven nødvendige tilladelser til anke og kære, men Justitsministeriet kommer på en vis måde til at stå over Højesteret og således på strafferetsplejens område bliver *Den allerhøjeste ret*, idet det er administrationen, der bestemmer, om Højesteret kan komme til at pådømme en straffesag. Dette er i sig selv mærkværdigt, når man tager den fastslåede opdeling i lovgivende, udøvende og dømmende magt i betragtning, jf. grundlovens § 3, idet den dømmende magt vel er hos domstolene – og efter rpl. § 2 er Højesteret øverste domstol for hele riget – men på det samfundsmæssigt betydningsfulde område *strafferetsplejen* er det den udøvende magt – administrationen – der bestemmer, hvad den højeste dømmende magt kan komme til at dømme i. For ministerens afgørelse er endelig og inappellabel. Bortset fra strafudmåling i nævnesager og sager om opløsning af politiske foreninger er *det reelt Justitsministeren, der suverænt og enevældigt bestemmer, hvilke straffesager der kan blive forelagt Højesteret til afgørelse!*

I de af mig ovenfor under punkt 2 gennemgåede 4 sager burde anklagemyndigheden – efter min opfattelse – ikke have haft tilladelse til at anke i den første af de under nr. 1 nævnte sager, medens jeg omvendt straks burde have fået tilladelsen i den anden under nr. 1 nævnte sag. Jeg burde endvidere have haft tilladelse både i sag nr. 2 og nr. 3, medens anklagemyndigheden ikke burde have fået kæretilladelse i sag nr. 4.

Jeg kan derfor ud fra det anførte ikke tiltræde det af Trolle i U 1974 B, pag. 209, spalte 2, anførte om, at den nuværende ordning virker tilfredsstillende og så vidt vides altid har gjort det.

5. Flytning af kompetencen til Den Særlige Klageret

Spørgsmålet om tilladelse til at lade sagen prøve for Højesteret er i selve sin natur meget lig den situation, der foreligger, når talen er om *genoptagelse af en straffesag*.

Afgørelsen om genoptagelse af straffesager træffes efter rpl. kapitel 86 (§ 979) af *Den Særlige Klageret*, jf. rpl. § 1 a.

I festskrift for Stephan Hurwitz, 1971, skriver professor, dr. jur. *W. E. von Eyben* i sin artikel »Genoptagelse af straffesager«, pag. 240, at den »nærliggende tanke melder sig, at man koncentrerer afgørelser om ekstraordinære processtilladelser i strafferetsplejen ved ét organ«, og fortsætter: »Når man i et vist omfang netop har forladt de almindelige domstole til fordel for en særlig ret inden for strafferetsplejen (Den Særlige Klageret), var det dog værd at overveje, om man ikke kunne overføre andre processtilladelser til denne ret.«

v. Eybens mening er af særlig betydning, fordi han »kender det hele«. Han har været ansat i Justitsministeriet, han har været dommer, og han har været (og var i 1971, da han skrev ovennævnte artikel) medlem af Den Særlige Klageret. Han har således ganske særlige personlige forudsætninger for at kunne udtale sig om disse forhold.

6. Retsplejerådets forslag og argumentation mod at flytte kompetencen til Den Særlige Klageret

Som allerede nævnt ovenfor under punkt 1, indledningen, foreslår Retsplejerådet (Bet., pag. 43–45), at kompetencen vedrørende tredjeinstansbevillinger henlægges til Højesteret, og anfører til støtte herfor »ikke alene principielle grunde . . .«, i øvrigt på linie med Retsplejeudvalget af 1924, der anførte, at det »findes bedre stemmende med retsplejelovens ånd, at